

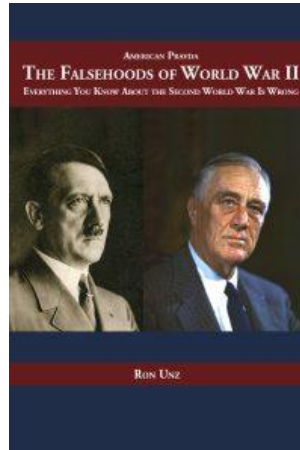
Proč je všechno, co víte o druhé světové válce, špatné, Ron Unz a Mike Whitney

UR [unz.com/runz/why-everything-you-know-about-world-war-ii-is-wrong](https://www.unz.com/runz/why-everything-you-know-about-world-war-ii-is-wrong)

Ron Unz, Mike Whitney

June 12, 2023

Přehrávač zvuku

Formát EPub

"Velká část současné politické legitimacy dnešní americké vlády a jejich různých evropských vazalských států je založena na konkrétní narativní historii druhé světové války a zpochybnění této zprávy by mohlo mít strašlivé politické důsledky." - Ron Unz

Otázka 1: Hitler

Začněme Hitlerem. Na Západě je všeobecně přijímáno, že:

- 1. Hitler zahájil WW2*
- 2. Hitlerova invaze do Polska byla prvním krokem v širší kampani zaměřené na ovládnutí světa*

Je tento výklad 2. světové války pravdivý nebo nepravdivý? A pokud je to nepravdivé, pak – podle vašeho názoru – čeho se Hitler snažil v Polsku dosáhnout a dalo se vyhnout 2. světové válce?

Ron Unz – Až do posledních zhruba tuctu let byly mé názory na historické události vždy docela konvenční, vycházely z hodin, které jsem absolvoval na vysoké škole, az jednotného mediálního vyprávění, které jsem během desetiletí vstřebal. To zahrnovalo mé chápání druhé světové války, největšího vojenského konfliktu v historii lidstva, jehož výsledek formoval náš moderní svět.

Ale v letech po útocích z 11. září a válce v Iráku jsem stále více podezíral poctivost našich mainstreamových médií a začal jsem si uvědomovat, že historické knihy často představují pouze ztuhlou verzi takových minulých mediálních zkreslení. Růst internetu uvolnil obrovské množství neortodoxních nápadů všech možných příchutí a od roku 2000 jsem pracoval na projektu digitalizace archivů našich předních publikací za posledních 150 let, což mi umožnilo pohodlný přístup k informacím snadno dostupné komukoli jinému. Takže jak jsem později napsal :

Kromě důkazů o našich vlastních smyslech pochází téměř vše, co víme o minulosti nebo zprávy o dnešku, z kousků inkoustu na papíře nebo barevných pixelů na obrazovce, a naštěstí za posledních deset nebo dvě desetiletí došlo k obrovskému růstu internetu. rozšířila rozsah informací, které máme k dispozici v této poslední kategorii. I když je naprostá většina neortodoxních tvrzení poskytovaných takovými netradičními webovými zdroji nesprávná, nyní alespoň existuje možnost vydolovat životně důležité nugety pravdy z obrovských hor lží. Události posledních desítek let mě jistě donutily kompletně překalibrovat svůj vlastní přístroj na detekci reality.

V důsledku všeho tohoto vývoje jsem před deseti lety publikoval svůj původní článek *American Pravda*, který tuto pasáž obsahoval. V tom článku jsem zdůraznil, že to, co nám naše historické knihy a média vyprávějí o světě a jeho minulosti, může být často stejně nečestné a překroucené jako notoricky známá *Pravda* o zmizelém SSSR.

Naše americká pravda

Ron Unz • **Americký konzervativce** • 29. dubna 2013 • 4 500 slov

Zpočátku jsem se soustředil na novější historické události, ale brzy jsem začal hodně číst a zkoumat historii druhé světové války a postupně jsem si uvědomil, že velký zlomek všeho, co jsem o ní

vždy přijímal válka byla zcela nesprávná.

Možná jsem neměl být příliš překvapen, když jsem to zjistil.

Koneckonců, když naše média mohla tak nehorázně lhát o událostech tady a teď, proč bychom jim měli věřit ve věcech, které se staly dávno a daleko?

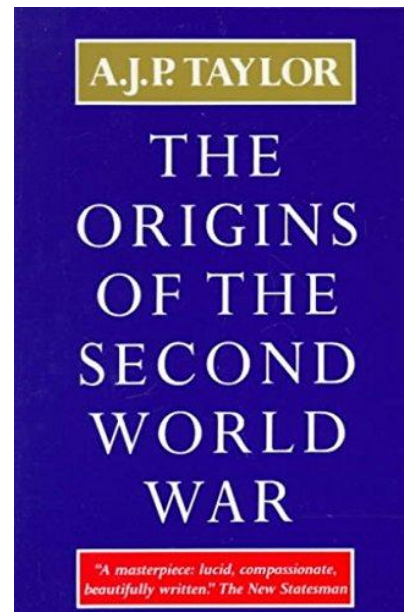
Nakonec jsem dospěl k závěru, že skutečná historie druhé světové války byla nejen zcela odlišná od toho, čemu většina z nás vždy věřila, ale byla do značné míry převrácená. Naše běžné historické knihy vyprávěly příběh vzhůru nohama a pozpátku.

S ohledem na Hitlera a vypuknutí války si myslím, že vynikajícím výchozím bodem by byl *Origins of the Second World War*, klasické dílo vydané v roce 1961 renomovaným oxfordským historikem AJP Taylorem. Jak jsem popsal jeho závěry v roce 2019:

Hitlerův poslední požadavek, aby bylo 95 % německého Gdaňsku vráceno Německu přesně tak, jak si jeho obyvatelé přáli, byl naprosto rozumný a pouze strašlivá diplomatická chyba Britů přiměla Poláky k odmítnutí žádosti, čímž vyprovokovala válku. Později rozšířené tvrzení, že Hitler se snažil dobýt svět, bylo naprosto absurdní a německý vůdce ve skutečnosti vynaložil veškeré úsilí, aby se vyhnul válce s Británií nebo Francií. Ve skutečnosti byl k Polákům obecně docela přátelský a doufal, že získá Polsko jako německého spojence proti hrozbě Stalinova Sovětského svazu.

Nedávné 70. výročí vypuknutí konfliktu, který pohltit tolik desítek milionů životů, přirozeně vyvolalo četné historické články a výsledná diskuse mě vedla k tomu, že jsem vyhrabal svou starou kopii Taylorova krátkého svazku, který jsem si znovu přečetl v r. skoro čtyřicet let. Zjistil jsem, že je to stejně mistrovské a přesvědčivé jako v dobách mého koleje na koleji, a zářící obálky naznačovaly určitý okamžitý ohlas, který se tomuto dílu dostalo. *The Washington Post* chválil autora jako „nejprominentnějšího žijícího historika Británie“, *World Politics* to nazval „Silně argumentačně, brilantně napsaný a vždy přesvědčivý“, *The New Statesman*, přední britský levicový časopis, jej popsal jako „mistrovské dílo: jasné, soucitné, nádherně napsané“ a vznešený *Literární dodatek Times* jej charakterizoval jako „jednoduchý, zničující, mimořádně čitelný a hluboce znepokojující“. Jako mezinárodní bestseller se jistě řadí mezi Taylorovo nejslavnější dílo a snadno chápu, proč bylo stále na mém seznamu povinné četby téměř dvě desetiletí po svém původním vydání.

Přesto, když jsem znovu navštívil Taylorovu přelomovou studii, učinil jsem pozoruhodný objev. Navzdory veškerému mezinárodnímu prodeji a ohlasu kritiky, zjištění knihy brzy vzbudila v určitých čtvrtích obrovské nepřátelství. Taylorovy přednášky v Oxfordu byly po čtvrt století nesmírně populární, ale jako přímý důsledek sporu byl „nejprominentnější žijící historik Británie“ nedlouho poté z fakulty stručně odstraněn. Na začátku své první kapitoly **si Taylor všiml, jak zvláštní mu připadá, že více než dvacet let po začátku nejkataklizmatičtější války na světě nebyla vytvořena žádná seriózní historie, která by pečlivě analyzovala propuknutí.** Možná, že odvěta, se kterou se setkal, ho vedla k lepšímu pochopení části této hádanky.

Řada dalších předních vědců a novinářů, současných i novějších, dospěla k velmi podobným závěrům, ale příliš často byli vystaveni kruté odvetě za své poctivé historické hodnocení. Po celá desetiletí byl William Henry Chamberlin jedním z nejuznávanějších amerických novinářů v oblasti zahraniční politiky, ale poté, co v roce 1950 vydal *Americkou druhou křížovou výpravu*, zmizel z většiny mainstreamových publikací. David Irving se dost možná řadí mezi mezinárodně nejúspěšnějšího britského historika za posledních 100 let, přičemž jeho zásadní knihy o druhé světové válce získaly

obrovskou kritickou chválou a prodávaly se v milionech; ale dostal se do osobního bankrotu a jen o vlásek se vyhnul tomu, aby strávil zbytek života v rakouském vězení.

Hitler se vrací v triumfu do Berlína po znovusjednocení s Rakouskem

Pozdními třicátými léty Hitler vzkřísil Německo, který stal se nově prosperující pod jeho vládou, a on také zvládal to sjednotit to s několika oddělenými německými populacemi. Výsledkem bylo, že byl široce uznáván jako jeden z nejúspěšnějších a nejoblíbenějších vůdců na světě a doufal, že konečně urovná spor o polské hranice a nabídne ústupky mnohem štedřejší, než kdy uvažoval kterýkoli z jeho demokraticky zvolených výmarských předchůdců. Ale polská diktatura místo toho strávila měsíce odmítáním jeho pokusů o vyjednávání a také začala brutálně týrat svou německou menšinu, což nakonec

donutilo Hitlera k vyhlášení války. A jak jsem hovořil v roce 2019 , vyprovokovat tuto válku mohlo být záměrným cílem některých mocných osobností.

Snad nejzřetelnější z nich je otázka skutečného původu války, která zničila velkou část Evropy, zabila asi padesát nebo šedesát milionů a dala vzniknout následné éře studené války, v níž komunistické režimy ovládaly polovinu celé Evropy.

Euroasijský světový kontinent. **Taylor, Irving a mnozí další důkladně odhalili směšnou mytologii, že příčina spočívala v Hitlerově šílené touze po dobytí světa**, ale pokud německý diktátor zjevně nesl jen malou odpovědnost, existoval skutečně nějaký skutečný viník? Nebo vznikla tato masivně destruktivní světová válka poněkud podobným způsobem jako její předchůdkyně, kterou naše konvenční historie považuje za většinou kvůli sbírce chyb, nedorozumění a bezmyšlenkovité eskalace?

Během třicátých let byl John T. Flynn jedním z nejvlivnějších amerických progresivních novinářů, a přestože začínal jako silný zastánce Roosevelta a jeho New Dealu, postupně se stal ostrým kritikem a dospěl k závěru, že různé vládní plány FDR se nepodařilo oživit. americká ekonomika. Pak v roce 1937 nový ekonomický kolaps zvýšil nezaměstnanost zpět na stejnou úroveň, jako když prezident poprvé vstoupil do úřadu, což potvrdilo Flynnu v jeho tvrdém verdiktu. A jak jsem psal loni:

Flynn skutečně **tvrdí, že koncem roku 1937 se FDR obrátila k agresivní zahraniční politice zaměřené na zatažení země do velké zahraniční války, především proto, že věřil, že to byla jediná cesta z jeho zoufalé ekonomické a politické škatulky, což je podvod**. neznámý mezi národními vůdci v celé historii. Ve svém sloupku *Nová republika* z 5. ledna 1938 upozornil své nevěřící čtenáře na rýsující se vyhlídka na rozsáhlou námořní armádu a válčení na obzoru poté, co se mu **přední Rooseveltův poradce soukromě pochlubil, že velký záchvat „vojenského keynesiánství“ a velká válka by vyléčila zdánlivě nepřekonatelé ekonomické problémy země**. V té době se zamýšleným cílem zdála válka s Japonskem, možná kvůli latinskoamerickým zájmům, ale **vývoj událostí v Evropě brzy přesvědčil FDR, že podněcování všeobecné války proti Německu je nejlepším řešením. Zdá se, že paměti a další historické dokumenty získané pozdějšími badateli obecně podporují Flynnova obvinění tím, že naznačují, že Roosevelt nařídil svým diplomatům, aby vyvinuli obrovský tlak na britskou i polskou vládu, aby se vyhnuli jakémukoli vyjednanému urovnání s Německem, což vedlo k vypuknutí druhé světové války. v roce 1939.**

Poslední bod je důležitý, protože důvěrným názorům těch, kteří jsou nejbliže důležitým historickým událostem, by měla být přiznána značná důkazní váha. V nedávném článku John Wear shromáždil **četná soudobá hodnocení, která zapletla FDR jako klíčovou postavu při organizování světové války svým neustálým tlakem na britské politické vedení**., politika, kterou soukromě dokonce připustil, by mohla znamenat jeho odvolání, pokud by byla odhalena. Mimo jiné svědectví máme vyjádření polského a britského velvyslance ve Washingtonu a amerického velvyslance v Londýně, kteří také přešli na souhlasný názor samotného premiéra Chamberlaina. Německé zachycení a zveřejnění tajných polských diplomatických dokumentů v roce 1939 již odhalilo mnohé z těchto

informací a William Henry Chamberlin potvrdil jejich pravost ve své knize z roku 1950. Ale protože mainstreamová média nikdy žádnou z těchto informací nezveřejnila, zůstávají tato fakta i dnes málo známá.

Ve svém článku z roku 2019 jsem tyto historické události obsáhle rozebral:

American Pravda: Pochopení druhé světové války

Ron Unz • **Recenze *The Unz*** • 23. září 2019 • 20 500 slov

Otázka 2: Londýnský „Blitz“

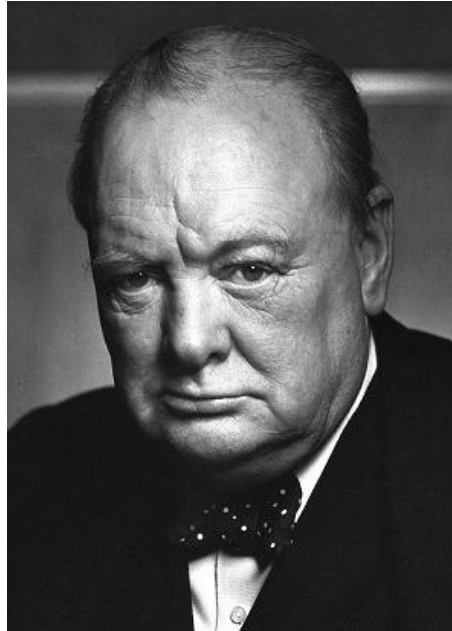
Německo zahájilo „Blitz“ na Anglii, aby terorizovalo britský lid, aby se podrobil. Souhlasíte s tím, nebo se na tom podílely další faktory, které byly v učebnicích západní historie opomenuty? (Jako Churchillovo bombardování Berlína?)

Ron Unz – Tento standardní popis druhé světové války je opět do značné míry opakem pravdy. V té době bylo letecké bombardování městských center daleko za vojenskými liniemi nezákonné a považováno za válečný zločin, přičemž Hitler neměl absolutně v úmyslu zaútočit na britská města tímto způsobem. Německý vůdce měl k Británii vždy příznivé názory a také věřil, že zachování Britského impéria je v německém strategickém zájmu, protože jeho kolaps by vytvořil geopolitické vakuum, které by mohla být vyplněna konkurenční mocností.

Poté, co Německo napadlo Polsko, Británie a Francie vyhlásily válku. Polská armáda byla poražena během několika týdnů a Hitler poté nabídl stažení svých sil z polských území, která obsadili, a uzavření míru, ale dvě západní mocnosti slíbily, že budou pokračovat ve válce, dokud nebude Německo rozdrceno. K malým bojům došlo až do jara 1940, kdy Němci konečně zaútočili a porazili obrovskou francouzskou armádu, obsadili Paříž a vyřadili Francii z války.

Britské síly byly evakuovány u Dunkerque a existuje mnoho důkazů o tom, že jim Hitler úmyslně umožnil útěk jako gesto pro záchranu obličeje, místo aby je nařídil zajmout. Po svém vítězství ve Francii nabídl britské vládě mimořádně velkorysě

podmínky, nevznesl proti nim žádné požadavky a místo toho navrhl německou alianci, včetně vojenské podpory pro ochranu bezpečnosti jejich celosvětového impéria. Hitler přirozeně věřil, že přijmou tak atraktivní nabídku a ukončí válku, o níž předpokládal v podstatě konec.

Zdálo se, že několik předních britských vůdců dychtí po uzavření míru za Hitlerových štědrých podmínek a podle důkazů nalezených renomovaným britským historikem Davidem Irvingem se zdálo, že sám premiér Winston Churchill byl ochoten tak učinit, než změnil názor a ustoupil. Churchill strávil desetiletí snahou stát se ministerským předsedou a Irving věrohodně tvrdí, že si uvědomil, že prohra v katastrofální válce během týdnů od konečného dosažení této pozice by z něj udělala v historických knihách terče posměchu. Ale vzhledem k britské vojenské porážce na kontinentu a velmi štědrým podmínkám, které Hitler nabízel, **čelil Churchill obrovskému problému, jak přesvědčit svou zemi, aby pokračovala ve válce, která byla všeobecně považována za ztracenou. Proto začal nařizovat sérii náletů na německé hlavní město, což byl nezákonný válečný zločin, v naději, že vyvolá německou odpověď.** To vedlo Hitlera k tomu, že opakovaně varoval, že pokud budou pokračovat v bombardování jeho měst,

bude nucen k odplatě, a nakonec tak učinil. Protože britská veřejnost nevěděla, že jejich vlastní vláda zahájila kampaň bombardování měst, považovala tyto odvetné německé letecké útoky za monstrózní, nevyprovokované válečné zločiny, a přesně jak Churchill doufal, plně se zavázala pokračovat ve válce proti Německu.

Irving a další vysvětlují všechna tato důležitá fakta ve svých knihách a strhující Irvingova přednáška shrnující jeho informace je stále k dispozici na Bitchute poté, co byla odstraněna z Youtube.

Odkaz na video

Irving je zásadním zdrojem mnoha důležitých informací o válce a v roce 2018 jsem vysvětlil , proč výsledky vysoce sledovaného soudního sporu proti Deborah Lipstadtové ukázaly, že jeho historický výzkum byl mimořádně spolehlivý:

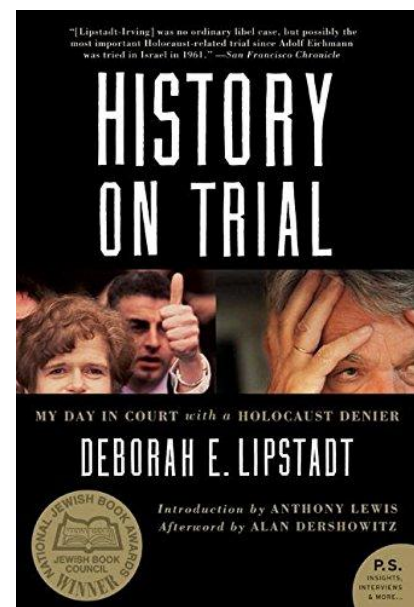
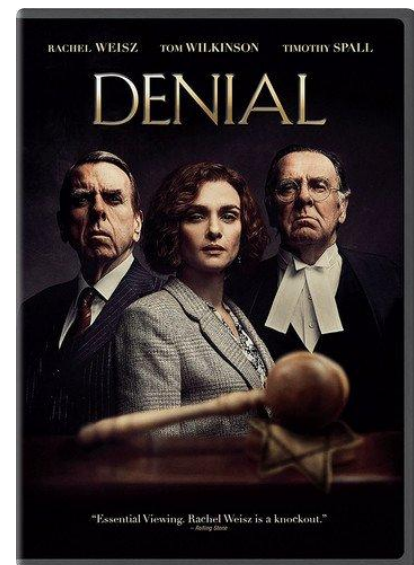
Tito horliví etničtí aktivisté zahájili koordinovanou kampaň, aby tlačili na Irvingova prestižní nakladatelství, aby upustili od jeho knih, a zároveň narušili jeho časté mezinárodní přednáškové cesty a dokonce lobovali v zemích, aby mu zabránily ve vstupu. Udržovali buben mediálního očeřování, neustále očeřovali jeho jméno a jeho výzkumné schopnosti, dokonce zašli tak daleko, že ho odsuzovali jako „nacistu“ a „milovníka Hitlera“, stejně jako tomu bylo v případě prof. Wilson.

Tato právní bitva byla jistě záležitostí Davida a Goliáše, přičemž bohatí židovští filmoví producenti a manažeři společnosti poskytli na Lipstadtovu stranu obrovskou válečnou truhlu ve výši 13 milionů dolarů, což jí umožnilo financovat skutečnou armádu 40 výzkumníků a právních expertů pod vedením jeden z nejúspěšnějších britských židovských rozvodových právníků. Naproti tomu Irving, který byl nemajetným historikem, byl nucen hájit se bez právní pomoci.

Ve skutečném životě, na rozdíl od pohádky, jsou Goliášové tohoto světa téměř vždy triumfální a tento případ nebyl výjimkou, když Irving upadl do osobního bankrotu, což vedlo ke ztrátě jeho skvělého domova v centru Londýna. Ale viděno z delší perspektivy historie si myslím, že vítězství jeho trýznitelů bylo pozoruhodně Pyrrhovo.

I když cílem jejich rozpoutané nenávisti bylo Irvingovo údajné „popírání holocaustu“, pokud mohu říci, toto konkrétní téma téměř úplně chybělo ve všech Irvingových desítkách knih a přesně to ticho bylo to, co vyprovokovalo jejich poplivané skvrny. rozhořčení. Proto jejich bohatě financovaný sbor výzkumníků a ověřovatelů faktů postrádal tak jasný cíl a místo toho strávil rok nebo déle zjevně prováděním řádků a poznámek pod čarou všeho, co Irving kdy publikoval, ve snaze najít každá jednotlivá historická chyba, která by ho mohla vrhnout do špatného profesionálního světla. S téměř neomezenými penězi a pracovní silou dokonce využili proces právního odhalení k předvolání a přečtení tisíců stránek v jeho svázaných osobních denících a korespondenci, *Denial*, hollywoodský film z roku 2016, jehož spoluautorem je Lipstadtová, může poskytnout rozumný nástin sledu událostí, jak je viděno z její perspektivy.

Navzdory tak masivním finančním a lidským zdrojům však zjevně vyšly téměř úplně prázdné, alespoň kdyby Lipstadtova triumfální kniha z roku 2005 *Historie na zkoušku* může být připsáno. Během čtyř desetiletí výzkumu a psaní, které přineslo četná kontroverzní historická tvrzení té nejúžasnější povahy, se jim podařilo najít pouze několik desítek spíše menších údajných chyb ve skutečnosti nebo interpretace, z nichž většina je nejednoznačná nebo sporná. A nejhorší, co zjistili po přečtení každé stránky z mnoha lineárních metrů Irvingových osobních deníků, bylo, že kdysi složil krátkou „rasově necitlivou“ hlášku pro svou malou dceru, triviální položku, kterou přirozeně potom vytrubovali jako důkaz, že je "rasista." Zdánlivě tedy připustili, že

Irvingův obrovský korpus historických textů byl možná na 99,9 % přesný.

Myslím, že toto ticho „psa, který neštěkal“ se ozývá s hlasitostí hromů. Neznám žádného jiného akademického učenice v celé historii světa, který by byl po celá desetiletí své celoživotní práce podroben tak úmorně vyčerpávajícímu nepřátelskému zkoumání. A protože Irving očividně prošel tímto testem tak skvěle, myslím, že můžeme považovat téměř každé ohromující tvrzení ve všech jeho knihách – jak je rekapitulováno v jeho videích – za naprosto přesné.

Pozoruhodná historiografie Davida Irvinga

Ron Unz • **Recenze Unz** • 4. června 2018 • 1 700 slov

Otázka 3: Očista protiválečných intelektuálů

Ve 40. letech 20. století došlo k čistce od protiválečných intelektuálů a vědců, která je podobná čistkám kritiků americké politiky na sociálních sítích dnes. Můžete stručně vysvětlit, co se stalo, kdo byl cílem a zda by se měl první pozměňovací návrh uplatňovat v době národní krize?

Ron Unz – Kolem roku 2000 jsem zahájil projekt digitalizace archivů mnoha našich předních publikací za posledních 150 let a s úžasem jsem zjistil, že některé z našich nejvlivnějších osobností z let před druhou světovou válkou „zmizely“. “ tak dokonale, že jsem o nich nikdy neslyšel. To hrálo hlavní roli v mém rostoucím podezření, že standardní narativ, který jsem vždy přijímal, byl nepravdivý , a později jsem situaci popsal pomocí analogie notoricky známých historických lží starého Sovětského svazu:

Někdy jsem si představoval trochu jako seriózního mladého sovětského badatele ze 70. let, který se začal hrabat v zatuchlých složkách dávno zapomenutých kremelských archivů a učinil ohromující objevy. Trockij zjevně nebyl tím notorickým nacistickým špiónem a zrádcem, jak ho vykreslují všechny učebnice, ale místo toho byl pravou rukou samotného svatého Lenina během slavných dnů velké bolševické revoluce a několik let poté zůstával na nejvyšším místě. řad stranické elity. A kdo byli tito další figuranti – Zinověv, Kameněv, Bucharin, Rykov – kteří také strávili první léta na samém vrcholu komunistické hierarchie? V kurzech historie sotva ohodnotili pár zmínek jako menší kapitalistické agenty, kteří byli rychle odhaleni a zaplatili za svou zradu životem. Jak mohl velký Lenin, Ale na rozdíl od jejich stalinistických analogů z několika let dříve, americké oběti, které zmizely kolem roku 1940, nebyly ani zastřeleny, ani gulagovány, ale pouze vyloučeny z mainstreamových médií, která definují naši realitu, a tím byly vymazány z naší paměti, takže budoucí generace postupně zapomněly, že kdy žili.

Předním příkladem takového „zmizelého“ Američana byl novinář **John T. Flynn** , dnes pravděpodobně téměř neznámý, ale jehož postava byla kdysi obrovská. Jak **jsem psal** loni:

Představte si tedy mé překvapení, když jsem zjistil, že po celá třicátá léta byl jedním z nejvlivnějších *liberálních* hlasů v americké společnosti, spisovatelem o ekonomii a politice, jehož postavení se mohlo zhruba přibližovat postavení Paula Krugmana, i když se silným nádechem hrabání bahna. . Jeho týdně sloupek v *The New Republic* mu umožnil sloužit jako hvězda pro americké progresivní elity, zatímco jeho pravidelná vystoupení v *Colliers* , ilustrovaném masovém týdeníku, který zasáhl mnoho milionů Američanů, mu poskytla platformu srovnatelnou s platformou velké televizní osobnosti v USA. pozdější rozkvět síťové televize. Do jisté míry lze Flynnovu prominentnost objektivně kvantifikovat. Před několika lety jsem náhodou zmínil jeho jméno sečtělému a angažovanému liberálovi narozenému ve třicátých letech minulého století, a ona to nepřekvapivě vytáhla úplně naprázdno, ale napadlo mě, jestli nemohl být trochu jako Walter Lippmann, velmi **slavný** publicista té éry. Když jsem se podíval, viděl jsem, že mezi stovkami periodik v mém archivačním systému bylo pouze 23 článků od Lippmanna z 30. let, ale plně 489 od Flynnna.

Ještě silnější americkou paralelu k Taylorovi měl historik Harry Elmer Barnes, postava pro mě téměř neznámá, ale ve své době akademik s velkým vlivem a postavením:

Představte si můj šok, když jsem později zjistil, že **Barnes** byl ve skutečnosti jedním z nejčastějších prvních přispěvatelů do *Foreign Affairs* a sloužil jako hlavní knižní recenzent této úctyhodné publikace od jejího založení v roce 1922, přičemž bylo naznačeno jeho postavení jednoho z předních amerických liberálních akademiků. svými mnoha vystoupeními v *The Nation* a *The New Republic* po celou tu dekádu. Je mu skutečně přičítáno, že sehrál ústřední roli při „revizi“ historie první světové války tak, aby odstranil kreslený obrázek nevýslovné německé špatnosti, který zde zůstal jako dědictví nečestné válečné propagandy vytvořené nepřátelskými britskými a americkými vládami. A jeho profesionální postavení bylo prokázáno jeho třiceti pěti nebo více knihami, z nichž mnohé byly vlivnými akademickými svazky, spolu s jeho četnými články v *The American Historical Review*, *Political Science Quarterly* a dalších předních časopisech.

Před několika lety jsem náhodou zmínil Barnesovu významnému americkému akademickému vědci, jehož obecné zaměření na politologii a zahraniční politiku bylo dost podobné, a přesto to jméno nic neříkalo. Koncem třicátých let se Barnes stal předním kritikem americké účasti ve druhé světové válce a v důsledku toho byl trvale „zmizen“, byl mu zakázán přístup do všech mainstreamových médií, zatímco hlavní novinový řetězec byl pod silným tlakem, aby náhle ukončil jeho dlouholetý syndikovaný národní sloupec v květnu 1940.

Mnoho Barnesových přátel a spojenců padlo ve stejné ideologické čistce, kterou popsal ve svých vlastních spisech a která pokračovala i po skončení války: Více než deset let po jeho zmizení z našich národních médií se Barnesovi podařilo publikovat ***Perpetual War for Perpetual Peace***, dlouhou sbírku esejů od vědců a dalších odborníků, pojednávajících o okolnostech souvisejících se vstupem Ameriky do druhé světové války, a nechat ji vyrobit a distribuovat malá tiskárna v Idahu. Jeho vlastním příspěvkem byla esej o 30 000 slovech nazvaná **„Revizionismus a historický výpadek“** a pojednávala o obrovských překážkách, kterým disidentští myslitelé té doby čelili.

Samotná kniha byla věnována památce jeho přítele, historika **Charlese A. Bearda**. Od prvních let 20. století byl Beard považován za intelektuální osobnost největšího postavení a vlivu, byl spoluzakladatelem The New School v New Yorku a sloužil jako prezident jak The American Historical Association, tak The American Political Science Association. Jako přední zastávce ekonomické politiky New Deal byl za své názory ohromně chválen.

Jakmile se však obrátil proti Rooseveltově agresivní zahraniční politice, vydavatelé před ním zavřeli dveře a pouze jeho osobní přátelství s vedoucím Yale University Press umožnilo jeho kritickému svazku z roku 1948 *Prezident Roosevelt a příchod války, 1941*, aby se dokonce objevil v tisku. Zdá se, že Beardova hvězdná pověst od té doby začala rychle klesat, takže historik Richard Hofstadter **mohl v roce 1968 napsat**: „Dnešní Beardova pověst stojí v krajině americké historiografie jako impozantní ruina. To, co bylo kdysi největším domem v provincii, je nyní zrušeno přežití.“ Kdysi dominující Beardův „ekonomický výklad historie“ by skutečně mohl být v dnešní době téměř odmítnut jako podpora „nebezpečných konspiračních teorií“ a mám podezření, že o něm jen málo nehistoriků slyšelo.

Dalším významným přispěvatelem do Barnesova svazku byl **William Henry Chamberlin**, který se po desetiletí řadil mezi přední americké novináře v oblasti zahraniční politiky a má na svém kontě více než 15 knih, z nichž většina byla široce a příznivě hodnocena. Přesto ***America's Second Crusade***, jeho kritická analýza vstupu Ameriky do druhé světové války z roku 1950, nedokázala najít hlavního vydavatele, a když se objevila, byla recenzenty široce ignorována. Před zveřejněním se jeho titulek pravidelně objevoval v našich nejvlivnějších národních časopisech, jako jsou *The Atlantic Monthly* a *Harpers*. Ale později se jeho psaní téměř výhradně omezovalo na malé oběžníky a periodika, která oslovovala úzké konzervativní nebo libertariánské publikum.

V dnešní době internetu si každý může snadno založit webovou stránku, kde bude zveřejňovat své názory, a tím je okamžitě zpřístupní všem na světě. Sociální média, jako je Facebook a Twitter, dokážou upozornit miliony lidí na zajímavý nebo kontroverzní materiál pouhými několika kliknutími myši, čímž zcela obejdou potřebu podpory establishmentářských zprostředkovatelů. Je pro nás snadné zapomenout na to, jak nesmírně náročné šíření nesouhlasných myšlenek zůstalo v dobách tisku, papíru a inkoustu, a uznat, že jednotlivci, který byl zbaven svého běžného obchodu, může trvat mnoho let, než znovu získá nějakou významnou oporu pro distribuci jeho díla.

Tato poslední slova jsem napsal v červnu 2018 a dost ironicky, rozsáhlé čistky na sociálních sítích a zákaz stínů brzy pohltily mnoho současných disidentů, což značně snížilo jejich schopnost šířit své myšlenky.

Americká Pravda: Naše velká čistka 40. let

Ron Unz • **Recenze Unz** • 11. června 2018 • 5 500 slov

Otázka 4: Poválečné Německo

Většina Američanů věří, že s německým lidem bylo po skončení nepřátelství zacházeno humánně a že Marshallův plán pomohl znovu vybudovat Evropu. Je to přesný popis toho, co se skutečně stalo? (Freda Utley)

Ron Unz – Freda Utleyová byla dnes již dávno zapomenutá novinářka z poloviny století . Narodila se jako Angličanka, provdala se za židovského komunistu a přestěhovala se do sovětského Ruska, poté uprchla do Ameriky poté, co její manžel padl při jedné ze Stalinových čistek. Ačkoli stěží sympatizovala s poraženými nacisty, **silně sdílela Beatyho pohled na zřůdnou zvrácenost spravedlnosti v Norimberku a její líčení měsíců strávených v okupovaném Německu z první ruky otevírá oči v popisu strašného utrpení uvaleného na ležícího civilistu. obyvatel i roky po skončení války.**

V roce 1948 strávila několik měsíců cestováním po okupovaném Německu a následující rok publikovala své zážitky v *The High Cost of Vengeance*, což mi otevřelo oči. Na rozdíl od velké většiny ostatních amerických novinářů, kteří obvykle navštěvovali krátké návštěvy s velkým doprovodem, Utley ve skutečnosti mluvil německy a tuto zemi dobře znal, protože ji často navštěvoval během Výmarské éry. Zatímco Grenfellova diskuse byla velmi zdrženlivá a svým tónem téměř akademická, její vlastní psaní bylo podstatně pronikavější a emotivnější, sotva překvapivé vzhledem k jejímu přímému setkání s extrémně znepokojivým tématem. Její očitě svědectví vypadalo docela věrohodně a faktické informace, které poskytla, podpořené četnými rozhovory a neoficiálními pozorováními, byly poutavé.

Více než tři roky po skončení nepřátelství se Utley setkal se zemí, která byla stále téměř zcela zničená, s velkou částí populace nucenou hledat úkryt v poškozených sklepech nebo sdílet malé místnosti v rozbitých budovách.

Obyvatelstvo se považovalo za „bez práv“, často podléhal svévolnému zacházení ze strany okupačních vojsk nebo jiných privilegovaných prvků, které stály zcela mimo zákonnou jurisdikci běžné místní policie. Němci ve velkých počtech byli pravidelně odstraňováni ze svých domovů, které byly používány k ubytování amerických vojáků nebo jiných, kteří u nich našli přízeň, což byla situace, která byla s jistým pobouřením zaznamenána v posmrtně publikovaných denících generála George Pattona. Dokonce i v tomto okamžiku mohl cizí voják někdy zabavit německým civilistům cokoli, co chtěl, s potenciálně nebezpečnými následky, pokud by protestovali proti krádeži. **Utley výmluvně cituje bývalého německého vojáka, který sloužil okupační povinnosti ve Francii, a poznamenal, že on a jeho soudruzi operovali pod nejpřísnější disciplínou a nikdy si nedokázali představit, že by se chovali k francouzským civilistům způsobem, jakým se současní spojenečtí vojáci nyní chovali k německým.** Některá Utleyho citovaná tvrzení jsou docela udivující, ale zdá se, že jsou pevně podložena renomovanými zdroji a plně potvrzena jinde. Během prvních tří let míru byl denní příděl jídla přidělený celému německému civilnímu obyvatelstvu zhruba 1550 kalorií, přibližně stejně jako příděl poskytovaný vězňům německých koncentračních táborů během nedávno skončené války, a někdy klesl mnohem, mnohem níže. **Během těžké zimy 1946-47 dostávala celá populace Porúří, průmyslového srdce Německa, pouze hladovění 700-800 kalorií denně a někdy bylo dosaženo ještě nižších úrovní.**

Pod vlivem nepřátelské oficiální propagandy byl rozšířený postoj spojeneckého personálu vůči obyčejným Němcům jistě stejně špatný jako cokoli, čemu čelili domorodci žijící v evropském koloniálním režimu. Utleyová si znovu a znovu všímá pozoruhodných paralel se zacházením a postojem, které dříve viděli obyvatelé Západu vůči původním Číňanům během většiny třicátých let, nebo které Britové vyjadřovali svým indickým koloniálním poddaným. Malí němečtí chlápci, bez bot, nemajetní a hladoví, dychtivě sháněli míče v amerických sportovních klubech za nepatrný almužna. Dnes se někdy vedou spory, zda americká města na konci 19.

století skutečně obsahovala cedule s nápisem „No Irish Need Apply“, ale Utley jistě viděl mimo četné podniky navštěvované spojeneckým personálem cedule s nápisem „Zákaz psů nebo Němců povolen“.

Na základě mých standardních učebnic dějepisu jsem vždy věřil, že mezi německými jednotkami, které okupovaly Francii v letech 1940-44, a spojeneckými jednotkami, které okupovaly Německo od roku 1945, existoval naprostý denní a noční rozdíl v chování k místním civilistům. Po přečtení podrobných popisů Utleyho a dalších současných zdrojů si myslím, že můj názor byl naprosto správný, ale s obráceným směrem.

Utley věřil, že jedním z důvodů této naprosto katastrofální situace byla záměrná americká vládní politika. Ačkoli Morgenthauův plán – zaměřený na eliminaci zhruba poloviny německé populace – byl oficiálně opuštěn a nahrazen Marshallovým plánem podporujícím německé obrození, zjistila, že mnoho aspektů prvního vlastně stále v praxi převládá. Ještě v roce 1948 **byly obrovské části německé průmyslové základny nadále demontovány a expedovány do jiných zemí, zatímco zůstala v platnosti velmi přísná omezení německé výroby a exportu. Skutečně se zdálo, že míra chudoby, bídy a útlatu, kterou všude viděla, byla záměrně vypočítána tak, aby obrátila obyčejné Němce proti Americe a jejím západním spojencům.**, možná otevírá dveře komunistickým sympatiím. Taková podezření se jistě posílí, když uvážíme, že tento systém vymyslel Harry Dexter White, později odhalený jako sovětský agent.

Obzvláště jízlivě narážela na totální zvrácení jakýchkoli základních představ o lidské spravedlnosti během **Norimberského tribunálu** a různých dalších procesů s válečnými zločinci, kterému věnovala dvě plné kapitoly. Tato soudní řízení vykazovala nejhorší druh právního dvojího metru, přičemž přední spojenečtí soudci výslovně prohlásili, že jejich vlastní země nejsou vůbec vázány stejnými mezinárodními právními úmluvami, o nichž tvrdili, že je prosazují proti německým obžalovaným. Ještě více šokující byla některá použitá opatření, když to odhalili rozhořčení američtí právníci a novináři **strašlivé mučení, výhrůžky, vydírání a další zcela nelegitimní prostředky byly pravidelně používány k získání doznání nebo udání druhých, což byla situace, která silně naznačovala, že velmi značný počet odsouzených a popravených je zcela nevinných.**

Její kniha se také významně věnovala organizovanému **vyhnání etnických Němců ze Slezska, Sudatanland, Východního Pruska a různých dalších částí střední a východní Evropy, kde žili v míru po mnoho staletí, přičemž celkový počet takových vyhnanců se obecně odhaduje na 13 až 15 milionů.** Rodinám bylo někdy poskytnuto pouhých deset minut na to, aby opustily domovy, ve kterých bydlely století nebo déle, a pak byly nuceny pochodovat pěšky, někdy i stovky mil, do vzdálené země, kterou nikdy neviděly, s jejich jediným majetkem je to, co mohli nosit ve vlastních rukou. V některých případech byli všichni přeživší muži odděleni a posláni do táborů otrocké práce, čímž došlo k exodusu sestávajícím pouze z žen, dětí a velmi starých lidí. **Všechny odhady byly, že nejméně několik milionů zahynulo na cestě hladem, nemocí nebo vystavením.**

V těchto dnech donekonečna čteme bolestné diskuse o notoricky známé „Stežce slz“, kterou utrpěli Čerokiové v dávné minulosti na počátku 19. století, ale tato dosti podobná událost 20. století byla téměř tisíckrát větší.

Navzdory tomuto obrovskému rozdílu v rozsahu a mnohem větší vzdálenosti v čase bych si tipl, že bývalá událost může mezi obyčejnými Američany vzbuzovat tisícinásobek veřejného povědomí. Pokud ano, demonstrovalo by to, že drtivá kontrola médií může snadno posunout vnímanou realitu o milion nebo více.

Zdá se, že populační hnutí zajisté představovalo **největší etnickou čistku v dějinách světa**, a pokud Německo během let evropských vítězství a dobývání udělalo něco byť jen vzdáleně podobného, vizuálně poutavé scény tak obrovské povodně zoufalých, plahočících se uprchlíků by se jistě stalo středobodem mnoha filmů z druhé světové války za posledních sedmdesát let. Jelikož se ale nikdy nic takového nestalo, hollywoodští scénáristé přišli o obrovskou příležitost.

Vysoká cena pomsty

Freda Utley • 1949 • 125 000 slov

Utleyho extrémně ponuré zobrazení je silně potvrzeno mnoha dalšími zdroji. V roce 1946 Victor Gollanz, prominentní britský nakladatel ze socialistického židovského prostředí, podnikl delší návštěvu Německa a v následujícím roce vydal knihu *In Darkest Germany*, ve které vyprávěl o svém obrovském zděšení nad podmínkami, které tam objevil. Jeho tvrzení o **otřesné podvýživě, nemoci a naprosté bídě byla podpořena více než stovkou mrazivých fotografií** a úvod k americkému vydání napsal prezident University of Chicago Robert M. Hutchins, jeden z našich nejuznávanějších veřejných intelektuálů té doby. . Zdá se však, že jeho útlý svazek přitahoval relativně malou pozornost v amerických mainstreamových médiích, ačkoli jeho kniha je poněkud podobná *Naše ohrožené hodnoty*, vydané v předchozím roce a na základě informací z oficiálních zdrojů, získaly o něco více. *Hrůzostrašná sklizeň* od Ralpa Franklina Keelinga, rovněž publikovaná v roce 1947, užitečně shromažďuje velké množství oficiálních prohlášení a zpráv z hlavních médií, které obecně podporují přesně stejný obraz prvních několika let Německa pod spojeneckou okupací.

Během 70. a 80. let se tohoto znepokojivého tématu chopil Alfred M. de Zayas, který získal právnický titul na Harvardu a doktorát z historie a sloužil dlouhou a slavnou kariéru jako přední mezinárodní právník v oblasti lidských práv dlouhodobě spojený s Organizací spojených národů. **Jeho knihy jako *Nemesis v Postupimi*, *Hrozná pomsta* a *The Wehrmacht War Crimes Bureau, 1939-1945* se zvláště zaměřily na masivní etnické čistky německých menšin.** a byly založeny na velkém množství archivního výzkumu. Získaly značnou odbornou chválu a pozornost ve velkých akademických časopisech a prodaly statisíce výtisků v Německu a dalších částech Evropy, ale zdá se, že sotva pronikly do povědomí Ameriky nebo zbytku anglicky mluvícího světa.

Na konci 80. let nabrala tato doutnající historická debata pozoruhodný nový směr. Při návštěvě Francie v roce 1986 v rámci příprav na nesouvisející knihu narazil **kanadský spisovatel jménem James Bacque** na vodítka naznačující, že jedno z

nejstrašnějších tajemství poválečného Německa zůstalo dlouho zcela skryté, a brzy se pustil do rozsáhlého výzkumu tohoto tématu. , nakonec vydal *Other Losses* v roce 1989. Na základě velmi značných důkazů, včetně vládních záznamů, osobních rozhovorů a zaznamenaných svědectví očitých svědků, **tvrdil, že po konci války Američané vyhladověli až milion německých válečných zajatců, zdánlivě jako záměrný politický akt, válečný zločin, který by se jistě zařadil mezi největší v historii.**

Bacqueova diskuse o nových důkazech o kremelských archivech představuje relativně malou část jeho pokračování z roku 1997, *Crimes and Mercies*, které se soustředilo na ještě výbušnější analýzu a stalo se také mezinárodním bestsellerem.

Jak je popsáno výše, pozorovatelé z první ruky poválečného Německa v letech 1947 a 1948, jako Gollanz a Uteley, přímo informovali o hrůzných podmínkách, které objevili, a uvedli, že po léta byly oficiální přiděly potravin pro celou populaci srovnatelné s těmi . **vězňů nacistických koncentračních táborů a někdy i mnohem níže,**

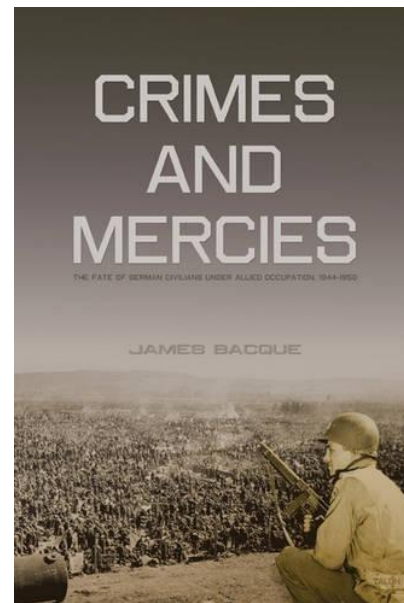
což vedlo k rozšířené podvýživě a nemocem, kterých byli svědky všude kolem sebe. Rovněž zaznamenali zničení většiny německého

předválečného bytového fondu a vážné přelidnění způsobené přílivem tolika milionů ubohých etnických

německých uprchlíků vyhnaných z jiných částí střední a východní Evropy. Tito návštěvníci však neměli žádný přístup k solidním populačním statistikám a mohli jen spekulovat o obrovském počtu lidských obětí, které už hlad a nemoci způsobily a které by jistě pokračovaly, pokud by se rychle nezměnila politika.

Na tuto otázku se snaží odpovědět roky archivního výzkumu Bacquea a závěr, který poskytuje, rozhodně není příjemný. Zdá se, že jak spojenecká vojenská vláda, tak pozdější německé civilní úřady vyvinuly společné úsilí, aby skryly nebo zakryly skutečný rozsah neštěstí, které postihlo německé civilisty v letech 1945-1950, a oficiální statistiky úmrtnosti nalezené ve vládních zprávách jsou jednoduše příliš fantaskní, než aby to bylo správné, ačkoli se staly základem pro následující dějiny toho období. Bacque poznamenává, že tato čísla naznačují, že úmrtnost během hrozných podmínek roku 1947, dlouho vzpomínaného jako „rok hladu“ (*Hungerjahr*) a živě popsáný v Gollanczově líčení, byl ve skutečnosti nižší než v prosperujícím Německu konce 60. let. Navíc soukromé zprávy amerických úředníků, úmrtnost z jednotlivých lokalit a další pádné důkazy ukazují, že tato dlouho přijímaná souhrnná čísla byla v podstatě smyšlená.

Místo toho se Bacque pokouší poskytnout realističtější odhady založené na zkoumání populačních součtů různých německých sčítání lidu spolu se zaznamenaným přílivem obrovského počtu německých uprchlíků. **Aplikuje-li tuto jednoduchou analýzu, předkládá přiměřeně silný argument, že nadměrná úmrtnost Němců během tohoto období činila nejméně kolem 10 milionů a možná ještě mnoho milionů dalších. Kromě toho poskytuje podstatné důkazy, že hladovění bylo buď úmyslné, nebo alespoň enormně zhoršené odporem americké vlády vůči snahám o pomoc v zámoří.** Možná by tato čísla neměla být tak úplně překvapivá, vezmeme-li v úvahu, že oficiální Morgenthauův plán

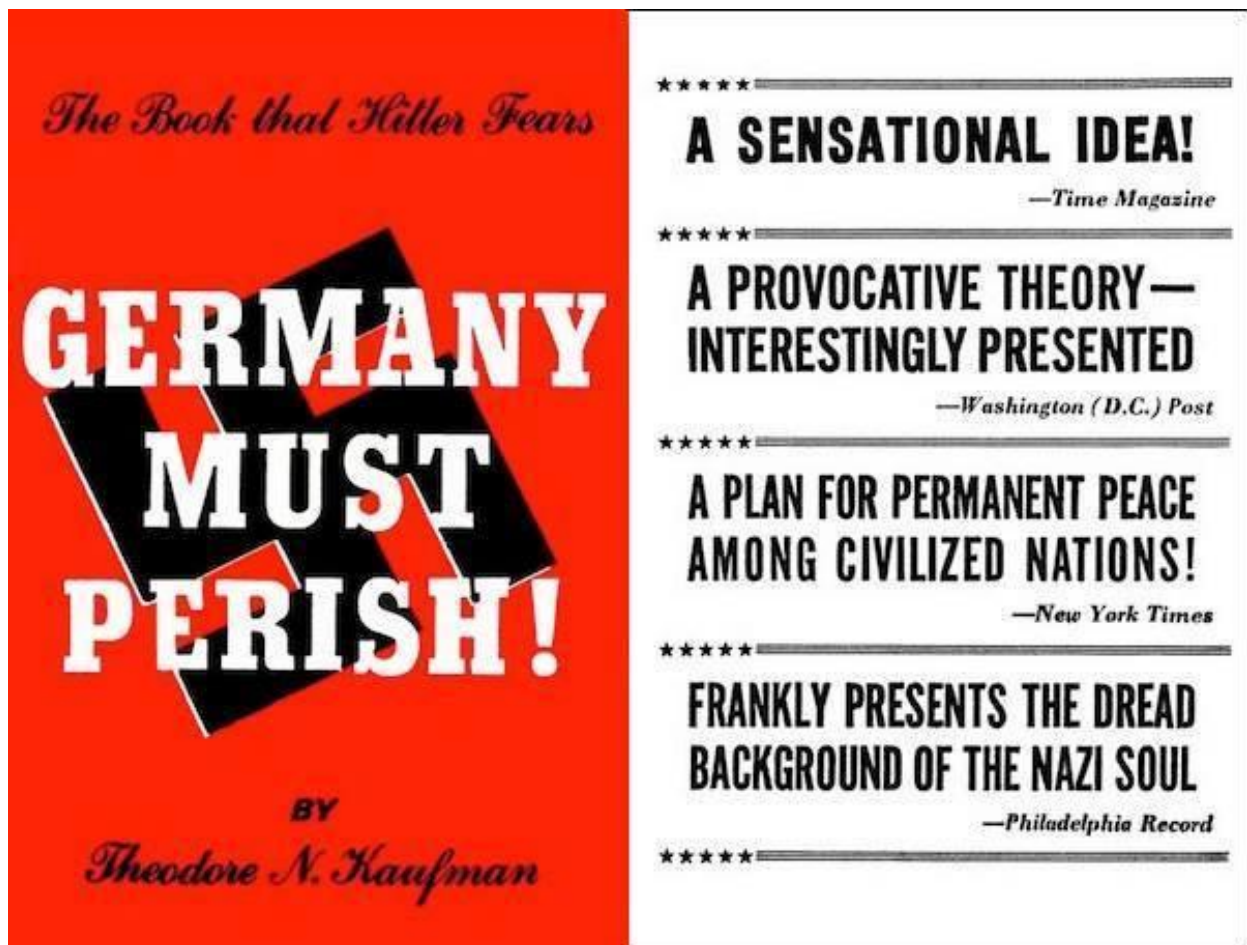

předpokládal odstranění asi 20 milionů Němců, a jak Bacque ukazuje, nejvyšší američtí vůdci tiše souhlasili s pokračováním této politiky v praxi, i když se jí teoreticky vzdali.

Za předpokladu, že tato čísla jsou byť jen vzdáleně správná, důsledky jsou docela pozoruhodné. **Počet lidských katastrof, které zažilo poválečné Německo, by se jistě zařadil mezi největší v moderních mírových dějinách, daleko převyšoval počet úmrtí, ke kterým došlo během ukrajinského hladomoru na počátku třicátých let, a možná by se dokonce blížil zcela neúmyslným ztrátám během Maova velkého skoku vpřed. let 1959-61.** Kromě toho by poválečné německé ztráty v procentech výrazně překonaly kteroukoli z těchto dalších nešťastných událostí, a to by zůstalo pravdou, i když by Bacqueovy odhady byly značně sníženy. Přesto pochybuji, že i jen malý zlomek jednoho procenta Američanů si dnes uvědomuje toto obrovské lidské neštěstí. Vzpomínky jsou pravděpodobně mnohem silnější v samotném Německu, ale vzhledem k rostoucímu právnímu zásahu proti nesouhlasným názorům v této nešťastné zemi mám podezření, že kdokoli, kdo o tomto tématu diskutuje příliš energicky, riskuje okamžité uvěznění. Tato historická nevědomost byla do značné míry podporována našimi vládami, které často používaly nešikovné nebo dokonce hanebné prostředky. Stejně jako ve starém rozpadajícím se SSSR **je velká část současné politické legitimacy dnešní americké vlády a jejích různých evropských vazalských států založena na konkrétní narativní historii druhé světové války a zpochybnění tohoto popisu by mohlo mít strašlivé politické důsledky.** Bacque věrohodně popisuje některé zjevné snahy odradit jakékoli velké noviny nebo časopis od zveřejňování článků pojednávajících o překvapivých zjištěních jeho první knihy, čímž nastolil „blackout“, jehož cílem bylo absolutně minimalizovat jakékoli mediální pokrytí. Zdá se, že taková opatření byla docela účinná, protože si ještě před osmi nebo devíti lety nejsem jistý, zda jsem kdy slyšel slovo o těchto šokujících myšlenkách, a rozhodně jsem je nikdy neviděl vážně diskutovat v žádném z mnoha novin nebo časopisů, které jsem během posledních tří desetiletí pečlivě četl.

Při hodnocení politických faktorů, které zjevně způsobily tak obrovský a zdánlivě úmyslný počet mrtvých mezi německými civilisty dlouho po skončení bojů, by měl být učiněn důležitý bod. Historici, kteří se snaží demonstrovat Hitlerovu obrovskou špatnost nebo naznačovat jeho znalosti o různých zločinech spáchaných během druhé světové války, jsou pravidelně nuceni prosévat desítky tisíc jeho tištěných slov, aby tu a tam našli sugestivní frázi, a pak tyto vágní narážky interpretovat jako naprosto průkazná deklarativní prohlášení. Ti, kteří nedokážou natáhnout slova tak, aby seděli, jako například renomovaný britský historik David Irving, někdy v důsledku toho uvidí zničení své kariéry.

Ale již v roce 1940 se americký Žid jménem **Theodore Kaufman** natolik rozzuřil nad tím, co považoval za Hitlerovo špatné zacházení s německým židovstvem, že vydal krátkou knihu s evokativním názvem *Německo musí zemřít!*, ve kterém výslovně navrhoval úplné vyhlazení německého lidu. A tato kniha se zjevně dočkala příznivé, i když možná ne zcela vážné diskuse v mnoha našich nejprestižnějších médiích, včetně *New York Times*, *Washington Post* a *Time Magazine*. Pokud byly takové nálady v určitých oblastech volně vyjadřovány ještě před skutečným vstupem Ameriky do vojenského konfliktu, pak by nás možná dlouho skrývaná politika, kterou Bačue zjevně odhalil, neměla být tak úplně šokující.

Americká Pravda: Poválečná Francie a poválečné Německo
Ron Unz • **Recenze Unz** • 9. července 2018 • 6 600 slov

Otázka 5: Útok na Pearl Harbor

Byl japonský útok na Pearl Harbor neočekávaný, nebo mu předcházely četné americké provokace, které přinutily Japonsko vojensky odpovědět?

Ron Unz – 7. prosince 1941 zahájily japonské vojenské síly překvapivý útok proti naší tichomořské flotile sídlící v Pearl Harboru, potopily mnohé z našich největších válečných lodí a zabily více než 2 400 Američanů. V důsledku toho byla Amerika náhle hnána do druhé světové války a toto datum „žilo v hanbě“ jako jedno z nejslavnějších v naší národní historii.

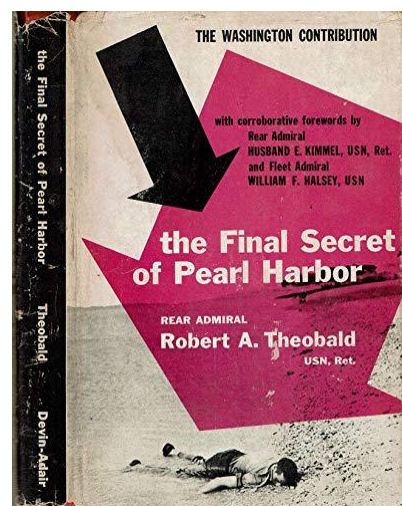
V té době **téměř všichni obyčejní Američané považovali japonský útok za šokující, nevyprovokovaný blesk z čistého nebe a po více než 80 let naše běžné historické knihy a mediální pokrytí tento silný dojem posilovaly.** Ale jak jsem vysvětlil v roce 2019, skutečná fakta jsou úplně jiná:

Od roku 1940 vyvíjela FDR velké politické úsilí, aby přímo zatáhla Ameriku do války proti Německu, ale veřejné mínění bylo v drtivé většině na druhé straně, přičemž průzkumy ukazovaly, že až 80 % populace bylo proti. To vše se okamžitě změnilo, jakmile japonské bomby shodily na Havaj, a země byla najednou ve válce.

Vzhledem k těmto skutečnostem existovalo přirozené podezření, že **Roosevelt úmyslně vyprovokoval útok svými výkonnými rozhodnutími o zmrazení japonských aktiv, embargu na všechny dodávky životně důležitých dodávek topného oleje a odmítnutí opakovaných žádostí tokijských vůdců o jednání.**

Ve svazku z roku 1953, který editoval Barnes, shrnul významný diplomatický historik Charles Tansill svůj velmi silný argument, že **FDR se snažila použít japonský útok jako své nejlepší „zadní vrátka k válce“ proti Německu**, což je argument, který uvedl minulý rok v knize to stejné jméno. V průběhu desetiletí se zdá, že informace obsažené v soukromých denících a vládních dokumentech téměř přesvědčivě potvrdily tuto interpretaci, přičemž ministr války Henry Stimson uvedl, že **plán byl „manévrovat [Japonsko] k vypálení prvního výstřelu“...**

Do roku 1941 USA prolomily všechny japonské diplomatické kódy a volně četly jejich tajnou komunikaci. Proto také dlouho existovalo **rozšířené, i když sporné přesvědčení, že prezident si byl dobře vědom plánovaného japonského útoku na naši flotilu a záměrně nevaroval své místní velitele, čímž zajistil, že výsledné těžké americké ztráty povedou k pomstychtivému národu sjednocenému za válka.** Tansill a bývalý hlavní výzkumník vyšetřovacího výboru Kongresu tento případ vytvořili ve stejném svazku Barnes z roku 1953 a následující rok bývalý americký admirál publikoval *The Final Secret of Pearl Harbor*, poskytující podobné argumenty ve větší délce. Tato

kniha také obsahovala úvod jednoho z nejvyšších amerických námořních velitelů z druhé světové války, který tuto kontroverzní teorii plně podpořil.

V roce 2000 publikoval novinář Robert M. Stinnett množství dalších podpůrných důkazů, založených na jeho osmiletém archivním výzkumu, o kterém se hovořilo v nedávném článku. Výmluvným bodem Stinnetta je, že **kdyby Washington varoval velitele Pearl Harboru, jejich výsledné obranné přípravy by si všimli místní japonští špióni a předali je blízkí se pracovní skupině; a se ztraceným prvkem překvapení by byl útok pravděpodobně přerušen**, čímž by byly zmařeny všechny dlouhodobé plány FDR na válku. I když různé detaily mohou být sporné, důkazy pro Rooseveltovu předpovědi považuji za docela přesvědčivé.

Minulý rok jsem tyto argumenty dále rozšířil :

Tato historická rekonstrukce je silně podpořena mnoha doplňkovými materiály. Během tohoto období zastával prof. Revilo P. Oliver vedoucí pozici ve vojenské rozvědce, a když o čtyři desetiletí později publikoval své paměti, tvrdil, že FDR úmyslně oklamalo Japonce, aby zaútočili na Pearl Harbor. S vědomím, že Japonsko porušilo diplomatické kódy Portugalska, informoval FDR velvyslance této země o svých plánech počkat, dokud se Japonci příliš nerozšíří, a poté nařídil tichomořské flotile, aby zahájila zničující překvapivý útok proti jejich domovským ostrovům. Podle Olivera **následující japonské diplomatické depeše odhalily, že byli úspěšně přesvědčeni, že FDR na ně plánovala náhle zaútočit.**

Jen pár měsíců před Pearl Harborem přinesl *Argosy Weekly*, jeden z nejpopulárnějších amerických časopisů, fiktivní titulní příběh popisující přesně takový zničující překvapivý útok na Tokio jako odvetu za námořní incident se silnými bombardéry naší tichomořské flotily. způsobit obrovské škody na nepřipravené japonské hlavní město. Zajímalo by mě, jestli se Rooseveltova administrativa nepodílela na zveřejnění toho příběhu.

Již v květnu 1940 nařídila FDR tichomořskou flotilu přemístit z jejího domovského přístavu v San Diegu do Pearl Harboru na Havaji, což bylo rozhodnutí, proti kterému se jako zbytečně provokativní a nebezpečné postavil James Richardson, její velící admirál, který byl v důsledku toho vyhozen. Navíc:

Bezprostředně po útoku na Pearl Harbor došlo také k velmi podivnému domácímu incidentu, který, jak se zdá, vzbudil příliš malý zájem. V té době byly filmy nejmocnějším populárním médiem, a přestože nežidé tvořili 97 % populace, ovládali pouze jedno z hlavních studií; možná shodou okolností byl Walt Disney také jedinou vysoce postavenou hollywoodskou postavou přímo v protiválečném táboře. A den po překvapivém japonském útoku se stovky amerických vojáků zmocnily kontroly nad Disney Studios, údajně s cílem pomoci bránit Kalifornii před japonskými silami umístěnými tisíce mil daleko, přičemž vojenská okupace

pokračuje dalších osm měsíců. Zvažte, co by si podezřelé mysli mohly myslet, kdyby 12. září 2001 prezident Bush okamžitě nařídil své armádě, aby obsadila kanceláře sítě CBS, a tvrdil, že takový krok je nezbytný k ochraně New Yorku před dalšími útoky islamistů.

Pearl Harbor byl vybombardován v neděli, a pokud by si FDR a jeho přední pomocníci plně neuvědomovali probíhající japonský útok, byli by jistě zcela zaujatí následky katastrofy. Zdá se velmi nepravděpodobné, že by americká armáda byla připravena ovládnout studia Disney brzy ráno po skutečném „překvapivém“ útoku.

Otázka 6: Operace Pike

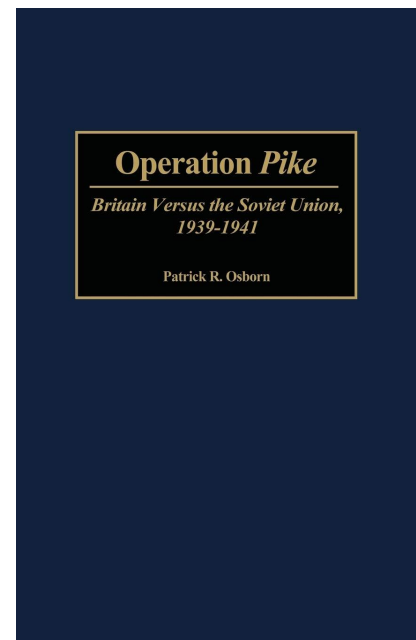
Plánovaly Anglie a Francie útok na Rusko před Hitlerovou invazí do této země?

Ron Unz – Po více než osmdesát let byl jeden z nejzásadnějších zlomů druhé světové války vynechán z téměř všech západních dějin psaných o tomto konfliktu, a v důsledku toho si ho prakticky žádní vzdělaní Američané ani neuvědomují.

Je nepopíratelný, zdokumentovaný fakt, že jen pár měsíců po začátku války se západní spojenci – Británie a Francie – rozhodli zaútočit na neutrální Sovětský svaz, který považovali za vojensky slabý a zásadního dodavatele přírodních zdrojů pro Hitlerovu válečnou mašinerii . . Na základě svých zkušeností z 1. světové války se spojenecké vedení domnívalo, že na západní frontě existuje jen malá šance na jakýkoli vojenský průlom, a tak cítili, že jejich nejlepší šancí na překonání Německa je porážka německého sovětského kvazi-spojence.

Realita však byla úplně jiná. SSSR byl mnohem silnější, než si v té době uvědomovali, a byl nakonec zodpovědný za zničení 80 % německých vojenských formací, přičemž Amerika a ostatní spojenci tvořili pouze zbývajících 20 %. Spojenecký útok na Sověty v roce 1940 by je proto **přivedl přímo do války jako Hitlerova plného vojenského spojence a kombinace průmyslové síly Německa a přírodních zdrojů Ruska by byla téměř neporazitelná, což by téměř jistě zvrátilo výsledek války.**

Od prvních dnů bolševické revoluce byli spojenci intenzivně nepřátelští k Sovětskému svazu a stali se ještě více nepřátelskými poté, co Stalin napadl Finsko koncem roku 1939. Tato zimní válka dopadla špatně, protože Finové s velkou přesilou velmi účinně odolávali sovětským silám vedoucím k spojenecký plán vyslat několik divizí do boje po boku Finů. Podle průlomové knihy *Stalinova válka* Seana McMeekina z roku 2021 si sovětský diktátor uvědomil tuto nebezpečnou vojenskou hrozbu a jeho obavy z hrozcí spojenecké intervence ho přesvědčily k rychlému urovnání války s Finskem za poměrně velkorysých podmínek. Navzdory tomu **plány spojenců zaútočit na SSSR pokračovaly, nyní se přesunuly k operaci Pike, myšlenka použít své bombardovací perutě založené v Sýrii a Iráku ke zničení ropných polí Baku na sovětském Kavkaze a zároveň se pokusit získat Turecko a Írán do svých plánovaný útok proti Stalinovi.** K tomuto datu se sovětské zemědělství stalo těžce mechanizovaným a závislým na ropě a spojenečtí stratégové věřili, že úspěšné zničení sovětských ropných polí by odstranilo většinu zásob paliva v této zemi, a tím možná vyvolalo hladomor, který by mohl svrhnout odporný komunistický režim. Přesto byly prakticky všechny tyto spojenecké předpoklady zcela nesprávné. Pouze malý zlomek německé ropy pocházel od Sovětů, takže její odstranění by mělo malý dopad na německé válečné úsilí. Jak brzy ukázaly následující události, SSSR byl z vojenského hlediska spíše enormně silný než slabý. Spojenci věřili, že jen několik týdnů útoků desítek stávajících bombardérů by totálně zdevastovalo ropná pole, ale později ve válce měly mnohem větší letecké útoky jen omezený dopad na produkci ropy jinde.

At' už byl plánovaný útok spojenců proti SSSR úspěšný nebo ne, představoval by do té doby největší strategickou bombardovací ofenzivu ve světových dějinách a byl naplánován a přeplánován na první měsíce roku 1940, až nakonec byl opuštěn poté, co německé armády překročily francouzské hranice . , obklíčil a porazil spojenecké pozemní síly a vyřadil Francii z války.

Vítězní Němci měli to štěstí, že zachytili všechny tajné dokumenty týkající se operace Pike, a dosáhli velkého propagandistického převratu tím, že je zveřejnili ve faksimile a překladu, takže všichni znalí jedinci brzy věděli, že Spojenci byli na pokraji útoku na Sověty. . Tento chybějící fakt pomáhá vysvětlit, proč Stalin zůstal tak nedůvěřivý vůči Churchillovým diplomatickým snahám před Hitlerovým útokem na Barbarossa o rok později.

Avšak po více než tři generace byl pozoruhodný příběh o tom, jak se Spojenci tak blízko k prohře války útokem na SSSR, zcela vyloučil z prakticky všech západních dějin. Proto, když jsem v roce 1952 objevil tato fakta v memoárech Sisley Huddleston, předního anglo-francouzského novináře, zpočátku jsem předpokládal, že musel mít iluze:

Představa, že se Spojenci chystají zahájit velkou bombardovací ofenzívu proti Sovětskému svazu jen pár měsíců po vypuknutí druhé světové války, byla zjevně absurdní, tak směšná představa, do které se nikdy nedostal ani náznak této dávno vyvrácené fámy. standardní historické texty, které jsem četl o evropském konfliktu. Ale to, že Huddleston stále lpěl na takových nesmyslných přesvědčeních i několik let po konci války, vyvolalo velké otázky o jeho důvěřivosti nebo dokonce o jeho přičetnosti. Přemýšlel jsem, zda mohu věřit byť jen jedinému slovu, které řekl o čemkoli jiném.

Nedlouho poté jsem se však setkal s velkým překvapením v článku z roku 2017 publikovaném v *The National Interest*, navýsost úctyhodném periodiku. Krátký kus nesl popisný titulěk „V prvních dnech druhé světové války plánovaly Británie a Francie bombardovat Rusko“. Obsah mě naprosto ohromil a s Huddlestonovou důvěryhodností, která se nyní plně prokázala – a důvěryhodnost mých standardních učebnic dějepisu byla stejně zničena – jsem pokračoval a podstatně jsem čerpal z jeho popisu mého dlouhého článku „Americká pravda: poválečná Francie a poválečná Německo.“

Pokud všechny naše historické knihy z druhé světové války dokážou vyloučit plně zdokumentovaný příběh tak obrovského významu, evidentně jim nelze věřit v ničem jiném.

Americká Pravda: Jak Hitler zachránil spojence

Ron Unz • **Recenze Unz** • 13. května 2019 • 8 300 slov

Otázka 7: Holocaust

Jaká je pravda o holocaustu? Zjevně jste na toto téma provedli značné množství výzkumu a možná máte názor na to, co se skutečně stalo. Můžeme s jistotou říci, kolik Židů bylo zabito, nebo ověřit způsob, jakým byli zabiti? Podle vašeho názoru jsou historická fakta o holocaustu v souladu s příběhem, který podporují mocné židovské organizace, nebo existují velké rozpory?

Ron Unz – Pro většinu Američanů a dalších obyvatel Západu je židovský holocaust jednou z nejdůležitějších a nejmonumentálnějších událostí dvacátého století, dnes pravděpodobně více než jakýkoli jiný aspekt druhé světové války, během níž k němu došlo.

Pouhá zmínka o ikonickém čísle „šest milionů“ je okamžitě pochopena a v posledních desetiletích mnoho západních zemí právně chránilo status této konkrétní historické události tím, že

nařizovaly vysoké pokuty nebo tresty odnětí svobody pro každého, kdo ji zpochybňuje nebo minimalizuje, moderní ekvivalent staromódních zákonů o rouhání.

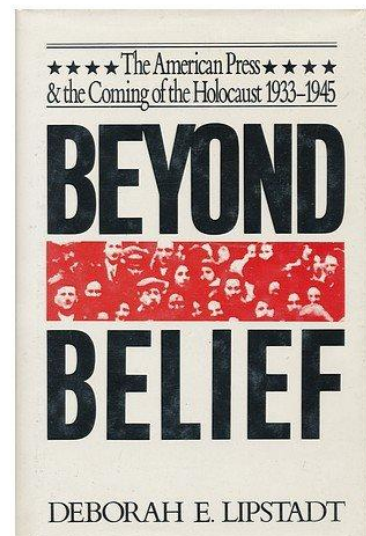
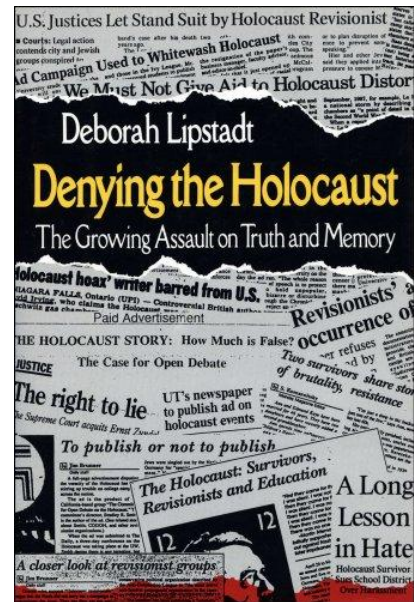
Jako někdo, kdo byl vzděláván v americkém školském systému a poté strávil celý život vstřebáváním informací z našich médií a populární kultury, jsem si holocaust vždy uvědomoval, i když jsem jeho detaily nikdy příliš nezkoumal. S růstem internetu za posledních několik desetiletí jsem občas narazil na jednotlivce, kteří toto vyprávění zpochybňovali, ale svět je plný nejrůznějších pomatenců a práskačů a jejich argumentům jsem obvykle nevěnoval velkou pozornost. .

Před osmi nebo devíti lety pak vypukla velká kontroverze ohledně časopisu *Reason*, vlajkové lodi libertariánského hnutí. Zjevně v polovině 70. let *Reason* aktivně publikoval a propagoval práci předních amerických popíračů holocaustu, což je poměrně šokující odhalení. *Během 90. let jsem se s lidmi z Reasonu trochu spřátelil*, a přestože mohli být někdy v určitých ideologických otázkách dogmatictí, jinak vypadali docela rozumně. Nemohl jsem pochopit, proč by popírali realitu holocaustu, zvláště když tolik z nich bylo sami Židé. Takže později, když jsem měl trochu času, rozhodl jsem se prozkoumat spor pečlivěji.

Většina článků Popíračů holocaustu, které *Reason* publikoval, se ve skutečnosti zabývala jinými historickými kontroverzemi, ale všechny tyto články se zdály být mimořádně solidní a dobře zpracované. Rozhodl jsem se tedy přečíst knihy od Deborah Lipstadt, jedné z předních světových kritiček popírání holocaustu, která byla hojně citována v člancích útočících na *Reason*. Lipstadtovo jméno mi bylo již trochu povědomé z její nechutné právní bitvy z konce 90. let proti britskému historikovi Davidu Irvingovi.

Při čtení Lipstadtoových knih **jsem byl velmi překvapen, když jsem zjistil, že během samotné druhé světové války jen málo jednotlivců hlavního proudu v politickém nebo mediálním světě zjevně věřilo v**

realitu probíhajícího holocaustu, většinou s ohledem na široce rozšířené příběhy propagované židovskými aktivisty a aktivisty. Spojenecké vlády jako pouhou nečestnou válečnou propagandu, podobně jako směšné příběhy o zvěrstvech z první světové války o Němcích, kteří znásilňují belgické jeptišky nebo jedí belgické děti. A skutečně, mnoho příběhů o holocaustu, které Lipstadt odsuzuje za ignorování médií, bylo naprosto směšných, jako například Němci zabili přes milion Židů tím, že jim jednotlivě vstříkli do srdce jedovatou sloučeninu. Jak jsem psal :

Lipstadt nazvala svou první knihu „Beyond Belief“ a myslím, že se všichni shodneme na tom, že historická událost, kterou ona a mnoho dalších na akademické půdě a v Hollywoodu učinili středobodem svého života a kariéry, je určitě jednou z nejpozoruhodnějších událostí v celé lidské historii. Skutečně, možná jen marťanská invaze by si zasloužila historické studium, ale slavná rozhlasová hra Orsona Wellesa Válka světů, která v roce 1938 vyděsila tolik milionů Američanů, se ukázala být spíše podvodem než skutečností.

Šest milionů Židů, kteří zemřeli při holocaustu, jistě představovalo velmi podstatný zlomek všech válečných obětí v Evropském divadle, stokrát převyšuje počet všech Britů, kteří zemřeli během Blitz, a je jich tucetkrát více než všech ostatních.

Američané, kteří tam padli v bitvě. Navíc naprostá zrůdnost zločinu proti nevinným civilistům by jistě poskytla nejlepší možné ospravedlnění pro válečné úsilí Spojenců. Zdá se však, že po mnoho a mnoho let po válce většinu předních politických protagonistů v tomto ohledu zachvátila velmi podivná amnézie.

Robert Faurisson, francouzský akademik, který se v 70. letech stal prominentním popíračem holocaustu, jednou učinil mimořádně zajímavý postřeh týkající se memoárů Eisenhowera, Churchilla a De Gaulla:

Tři z nejznámějších děl o druhé světové válce jsou Křížová výprava generála Eisenhowera v Evropě (New York: Doubleday [Country Life Press], 1948), Druhá světová válka Winstona Churchilla (Londýn: Cassell, 6 sv., 1948-1954) a Mémoires de guerre generála de Gaulla (Paříž: Plon, 3 sv., 1954-1959). V těchto třech dílech lze nalézt neméně zmínku o nacistických plynových komorách.

Eisenhowerova křížová výprava v Evropě je kniha o 559 stranách; šest svazků Churchillovy druhé světové války má celkem 4 448 stran; a de Gaullův třísvazkový Mémoires de guerre má 2054 stran. V tomto množství spisů, které dohromady čítá 7 061 stran (bez úvodních částí), vydaných v letech 1948 až 1959, nenajdete ani zmínku o nacistických „plynových komorách“, „genocidě“ Židů, ani o „šesti milionů“ židovských obětí války.

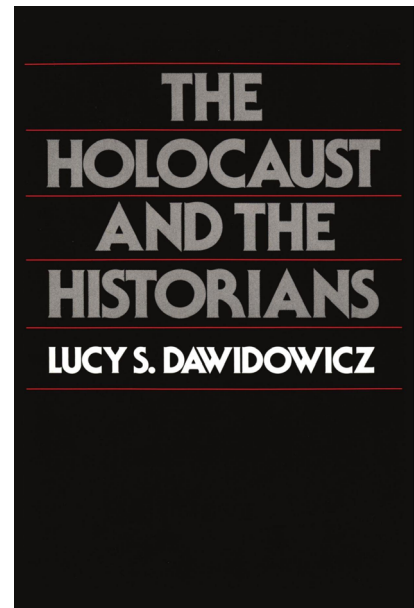
Vzhledem k tomu, že holocaust lze přiměřeně zařadit mezi nejpozoruhodnější epizodu druhé světové války, musí nás taková nápadná opomenutí téměř donutit zařadit Eisenhowera, Churchilla a De Gaulla mezi „implicitní popírače holocaustu“.

Knihy Lipstadta a dalších prominentních historiků holocaustu, jako je Lucy Dawidowiczová, ostře odsoudily dlouhý seznam předních amerických historiků a dalších akademických učenců jako implicitní nebo explicitní popírači holocaustu a tvrdili,

že i po letech nadále ignorovali nebo zpochybňovali realitu holocaustu. válka skončila.

Přihlaste se k odběru nových sloupců

Ještě pozoruhodnější byla skutečnost, že vlivné židovské skupiny, jako je ADL, nebyly během let po druhé světové válce ochotny napadnout nebo kritizovat ani to nejvýraznější popírání holocaustu. Ve svém výzkumu jsem objevil obzvláště pozoruhodný příklad tohoto:

Před několika lety jsem narazil na zcela obskurní knihu z roku 1951 s názvem *Železná opona nad Amerikou* od Johna Beatyho, uznávaného univerzitního profesora. Beaty strávil svá válečná léta ve Vojenské rozvědce a měl za úkol připravovat denní informační zprávy distribuované všem nejvyšším americkým představitelům, které shrnuly dostupné zpravodajské informace získané během předchozích 24 hodin, což byla samozřejmě pozice značné odpovědnosti. Jako horlivý antikomunista považoval velkou část americké židovské populace za hluboce zapletenou do podvratné činnosti, a proto představoval vážnou hrozbu pro tradiční americké svobody. Zejména rostoucí židovská sevření publikací a médií stále více ztěžovala, aby se k americkému lidu dostaly nesouhlasné názory, přičemž tento režim cenzury představoval „železnou oponu“ popsanou v jeho názvu. Obviňoval židovské zájmy za naprosto zbytečnou válku s hitlerovským Německem, které dlouho usilovalo o dobré vztahy s Amerikou, ale místo toho utrpělo totální zničení kvůli silné opozici vůči evropské komunistické hrozbě podporované Židy.

Beaty také ostře odsoudil americkou podporu novému státu Izrael, což nás potenciálně stálo dobrou vůli tolika milionů muslimů a Arabů. A jako velmi malý stranou také kritizoval Izraelce za to, že nadále tvrdili, že Hitler zabil šest milionů Židů, což je velmi nepravděpodobné obvinění, které nemělo žádný zjevný základ ve skutečnosti a zdálo se, že jde jen o podvod vymyšlený Židy a komunisty, jehož cílem bylo otrávit naše vztahy s poválečným Německem a vytáhnout peníze pro židovský stát z dlouho trpícího německého lidu.

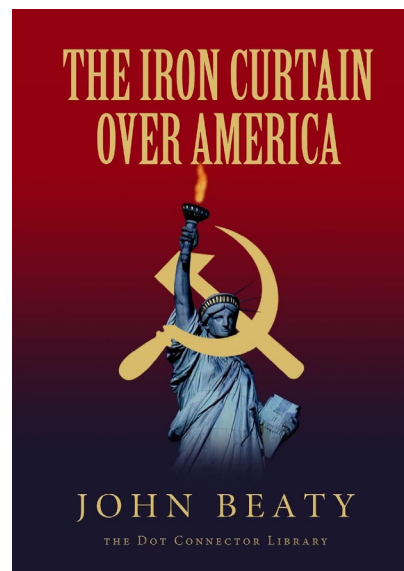
Kromě toho byl sžiravý směrem k Norimberskému procesu, který popsal jako „velkou nesmazatelnou skvrnu“ na Americe a „výsměch spravedlnosti“. V řízení podle něj dominovali pomstychtiví němečtí Židé, z nichž mnozí se zabývali falšováním svědectví nebo měli dokonce kriminální minulost. Výsledkem bylo, že toto „špinavé fiasko“ Němce pouze naučilo, že „naše vláda neměla smysl pro spravedlnost“. Senátor Robert Taft, republikánský vůdce bezprostředně poválečné éry, zaujal velmi podobnou pozici, která mu později získala chválu Johna F. Kennedyho v *Profiles in Courage*. Skutečnost, že hlavní sovětský žalobce v Norimberku sehrál stejnou roli během nechvalně známých stalinských monstrprocesů z konce třicátých let, během nichž se řada starobolševiků přiznala k nejrůznějším absurdním a směšným věcem, jen stěží zvýšila důvěryhodnost řízení pro mnohé zvenčí pozorovatele.

Tehdy stejně jako dnes měla kniha, která zaujímala tak kontroverzní pozice, malou šanci na nalezení hlavního newyorského vydavatele, ale brzy byla vydána malou dallaskou firmou a poté se stala nesmírně úspěšnou a během několika příštích let prošla asi sedmnácti výtisky. Podle Scotta McConnella, zakládajícího editora *The American Conservative*, se Beatyho kniha stala druhým nejoblíbenějším konzervativním textem 50. let a zařadila se pouze za ikonickou klasiku Russella Kirka *The Conservative Mind*.

Navíc, ačkoli židovské skupiny včetně ADL knihu tvrdě odsoudily, zejména ve svém soukromém lobování, vyvolalo toto úsilí odpor a řada nejvyšších amerických generálů, sloužících i penzionovaných, bezvýhradně podpořila Beatyho práci,

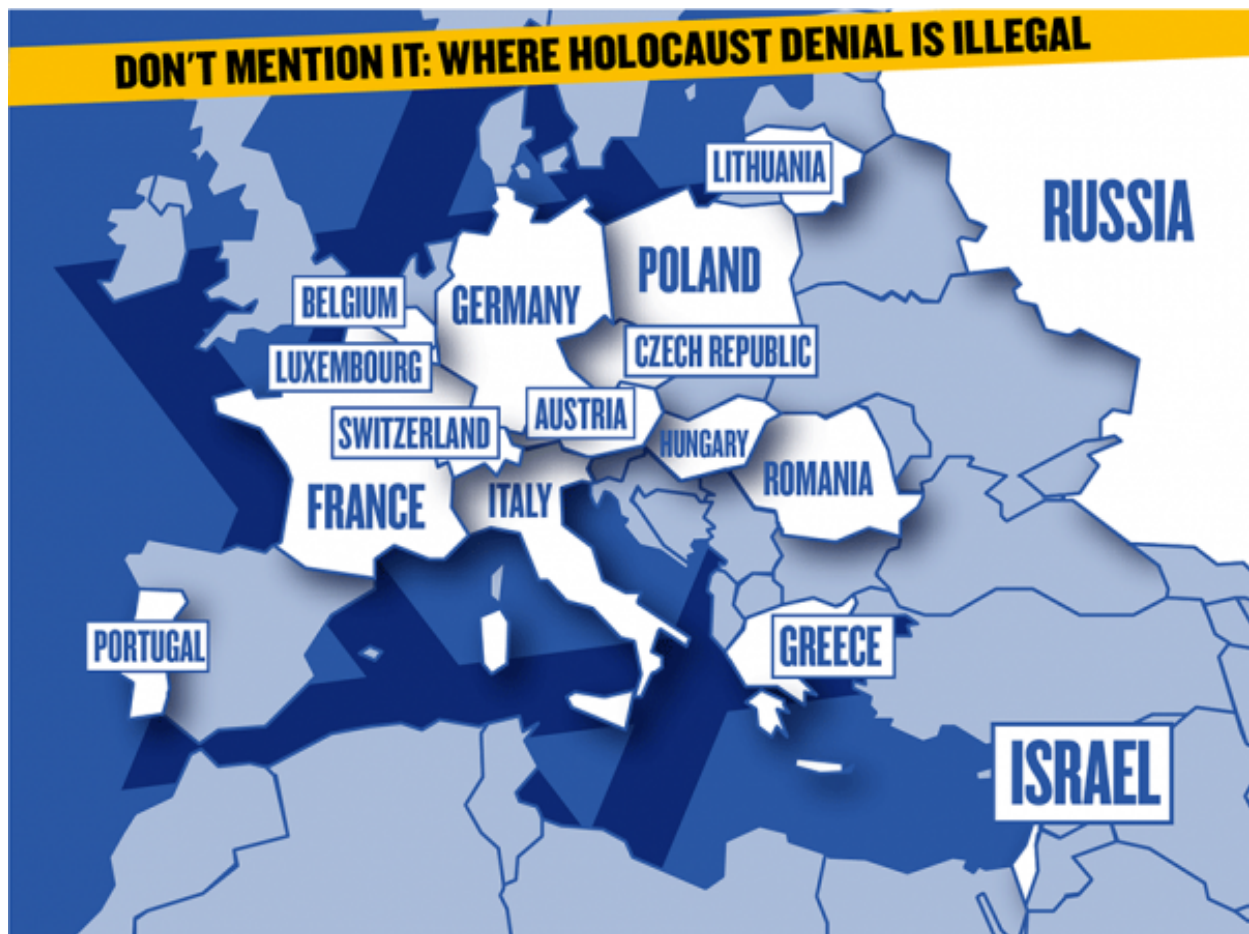
odsuzovala snahy ADL o cenzuru a naléhala na všechny Američané, aby si přečetli svazek. Ačkoli Beatyho zcela explicitní Popírání holocaustu může šokovat něžné moderní cítění, v té době se zdá, že vyvolalo sotva vlnu znepokojení a bylo téměř zcela ignorováno dokonce i hlasitými židovskými kritiky díla.

Beatyho obrovský národní bestseller přitahoval obrovskou pozornost a také masivní kritiku ze strany Židů a liberálů, ale přestože na něj energicky útočili ve všech ostatních otázkách, žádný z nich ho nezpochybnil, když odmítl holocaust jako pouhý notoricky známý válečný propagandistický podvod, kterému ještě málokdo věřil. . Kromě toho, dlouhý seznam našich nejvyšších vojenských velitelů z druhé světové války silně podpořil Beatyho knihu, která toto tvrzení uvádí.

Naše moderní chápání holocaustu lze téměř úplně vysledovat ke klíčové knize historika Raula Hilberga z roku 1961 . Byl ještě dítě, když jeho rodina židovských uprchlíků dorazila do Ameriky na začátku války a byl pobouřen tím, že celá americká média ignorovala vyhlazování evropských Židů, jak tvrdili židovští aktivisté. O několik let později, když navštěvoval vysokou školu, byl dále pobouřen tím, že jeho profesor historie – kolega německo-židovský uprchlík – zřejmě nepřijal realitu holocaustu, a tak se Hilberg rozhodl učinit toto téma středem svého doktorského výzkumu. Je ironií, že přední židovští učenci na něj naléhali, aby se tomuto tématu vyhnul, aby si nezničil svou akademickou kariéru a velká nakladatelství po léta opakovaně odmítala jeho knihu. Jakmile ji však konečně dostal do tisku, ukázalo se, že je mezi židovskými aktivisty nesmírně populární a během příštího desetiletí nebo dvou podnítil celý žánr literatury, včetně četných memoárů holocaustu, i když některé z nejvýznamnějších se ukázaly jako podvodné. Silně židovský Hollywood brzy začal

produkovat nekonečný proud filmů a televizních pořadů s tematikou holocaustu, které nakonec zakotvily holocaust jako ústřední událost dvacátého století. A jakmile historici nebo jiní badatelé začali zpochybňovat tato proklamovaná fakta, energické skupiny židovských aktivistů úspěšně schválily v Evropě i jinde zákony, které takové „popírání holocaustu“ postavily mimo zákon, a přitom všechny takové disidenty očistily nebo dokonce fyzicky napadly.

Navzdory tomuto značnému útlaku bylo během desetiletí vytvořeno velké množství odborné literatury, která vyvolává obrovské pochybnosti o oficiálně zavedeném příběhu o holocaustu, který, jak se zdá, z velké části vytvořil Hollywood. První taková komplexní analýza od zdánlivě apolitického profesora elektrotechniky jménem Arthur R. Butz se objevila téměř před půl

stoletím, pravděpodobně vyvolala zájem časopisu Reason téhož roku, a přestože byla před několika *lety* zakázána Amazon, Butzova práce stále zůstává velmi efektivním shrnutím základního případu.

Podvod dvacátého století

Případ předpokládaného vyhlazení evropského židovstva

Arthur R. Butz • 1976/2015 • 225 000 slov

Po přečtení a téměř tuctu dalších knih na obou stranách sporného problému jsem svůj dlouhý článek uzavřel následujícím verdiktem :

Jakékoli závěry, které jsem vyvodil, jsou zjevně předběžné a váha, kterou by jim měli ostatní přikládat, musí absolutně odrážet můj přísně amatérský status. Jako outsider zkoumající toto sporné téma si však **myslím, že je mnohem pravděpodobnější než ne, že standardní vyprávění o holocaustu je přinejmenším v podstatě nepravdivé a dost možná téměř úplně nepravdivé.** Navzdory této situaci, silné mediální zaměření na podporu holocaustu během několika posledních desetiletí povýšilo holocaust na ústřední pozici v západní kultuře. Nepřekvapilo by mě, kdyby v současné době zaujímá v myslích většiny obyčejných lidí větší místo než druhá světová válka, která ji zahrnovala, a proto má větší zjevnou realitu.

Některé formy sdílených přesvědčení však mohou být míle široké, ale palec hluboké, a náhodné předpoklady jedinců, kteří daný předmět nikdy ve skutečnosti nezkoumali, se mohou rychle změnit. Také lidová síla doktrín, které byly dlouho udržovány na místě přísnými sociálními a ekonomickými sankcemi, často podporovanými trestními postihy, může být možná mnohem slabší, než si kdokoli uvědomuje.

Ještě před třiceti lety se komunistická vláda nad SSSR a jeho spojenci z Varšavské smlouvy zdála naprosto trvalá a neotřesitelná, ale kořeny této víry zcela vyhnily a nezanechaly za sebou nic víc než prázdnou fasádu. Pak jednoho dne přišel poryv větru a celá gigantická stavba se zhroutila. Nepřekvapilo by mě, kdyby naše současné vyprávění o holocaustu nakonec potkalo stejný osud, možná s neblahými důsledky pro ty, kdo jsou příliš úzce spjati s jeho udržováním.

- American Pravda: Popírání holocaustu
Ron Unz • **Recenze The Unz** • 27. srpna 2018 • 17 600 slov
- Americká Pravda: Tajemství vojenské rozvědky
Ron Unz • **Recenze Unz** • 10. června 2019 • 12 500 slov

Otázka 8: Naše chápání války

Na stránce 202 jste učinili následující prohlášení, které pomáhá podtrhnout vážný význam historické přesnosti:

„Musíme také uznat, že mnohé ze základních myšlenek, které dominují našemu současnému světu, byly založeny na konkrétním porozumění této válečné historii, a pokud se zdá dobrý důvod se domnívat, že vyprávění je v podstatě nepravdivé, možná bychom měli začít zpochybňovat rámec. víry na ní vzešlé“.

Toto je podnětné prohlášení, které mě nutí přemýšlet, zda posledních 80 let krvavých amerických intervencí lze přičíst našemu „zvláštnímu chápání“ 2. světové války. Zdá se mi, že naši vůdci použili tento zidealizovaný mýtus o „Dobré válce“, ve které „výjimeční“ americký lid bojuje proti zlu fašismu, k prosazování své válečné agendy a k ospravedlnění své neúnavné snahy o globální hegemonii.

Jaké je podle vás největší nebezpečí budování „rámce přesvědčení“ na falešném chápání historie?

Ron Unz – Hollywoodem vytvořený obraz našeho velkého globálního triumfu v hrdinské válce proti Hitlerovi a nacistickému Německu inspiroval dědictví kolosální americké arogance, která nás nyní vede k nesmírně bezohledné konfrontaci s Ruskem kvůli Ukrajině a s Čínou kvůli Tchaj-wanu . druh geopolitické arogance , která často vede k *nemesis* , možná dokonce *nemesis* extrémní formy vzhledem k jadernému arzenálu těchto soupeřících států. Jak jsem napsal krátce po vypuknutí ukrajinské války:

Po celá léta významný ruský učenec Stephen Cohen řadil prezidenta Vladimira Putina z Ruské republiky jako nejdůležitějšího světového vůdce počátku dvacátého prvního století. Ocenil obrovský úspěch tohoto muže při obnově své země po chaosu a bídě v Jelcinových letech a zdůraznil jeho touhu po přátelských vztazích s Amerikou, ale stále více se obával, že vstupujeme do nové studené války, ještě nebezpečnější než ta předchozí.

Již v roce 2017 zesnulý profesor Cohen tvrdil, že žádný zahraniční vůdce nebyl v nedávné americké historii tak osočován jako Putin a ruská invaze na Ukrajinu před dvěma týdny exponenciálně zvýšila intenzitu takových mediálních udání, což téměř odpovídalo hysterii. naše země zažila před dvěma desetiletími po útoku 11. září na New York City. Larry Romanoff poskytl užitečný katalog některých příkladů.

Až donedávna se tato extrémní démonizace Putina z velké části omezovala na demokraty a centristy, jejichž bizarní narativ Russiagate ho obviňoval z dosazení Donalda Trumpa do Bílého domu. Reakce se však nyní stala zcela dvoustrannou, protože nadšený Trump-podporovatel Sean Hannity nedávno použil svůj pořad *na FoxNews* v hlavním vysílacím čase, aby vyzval k Putinově smrti, k výkřiku se brzy přidal senátor Lindsey Graham., žebříček republikánů v senátním soudním výboru. Jsou to ohromující hrozby vůči muži, jehož jaderný arzenál by mohl rychle vyhladit většinu americké populace, a zdá se, že tato rétorika nemá v naší poválečné historii obdoby. Ani v nejtemnějších dnech studené války si nevzpomínám, že by takové veřejné nálady byly namířeny vůči SSSR nebo jeho nejvyššímu komunistickému vedení.

V mnoha ohledech byla reakce Západu na ruský útok blíže vyhlášení války než pouhému návratu ke konfrontaci ze studené války. Ruské masivní zahraniční rezervy držené v zahraničí byly zabaveny a zmrazeny, jeho civilní letecké společnosti byly vyloučeny ze západního nebe a jeho přední banky odpojeny od globálních finančních sítí. Bohatým ruským soukromým občanům byl zabaven majetek, národnímu fotbalovému týmu byl zakázán vstup na mistrovství světa a dlouholetý ruský dirigent Mnichovské filharmonie byl vyhozen za to, že odmítl udat svou vlastní zemi...

Nejbližší paralelou, která mě napadá, by bylo americké nepřátelství namířené proti Adolfu Hitlerovi a nacistickému Německu po vypuknutí druhé světové války, jak naznačují rozšířená srovnání mezi Putinovou invazí na Ukrajinu a Hitlerovým útokem na Polsko v roce 1939. Jednoduché vyhledávání na Googlu pro „Putin a Hitler“ vrátí desítky milionů webových stránek s nejlepšími výsledky od nadpisu článku *Washington Post* po tweety hvězdy pop music Stevie Nickse. Už v roce 2014 zdokumentoval Andrew Anglin z *Daily Stormer* vznikající mem „Putin je nový Hitler“.

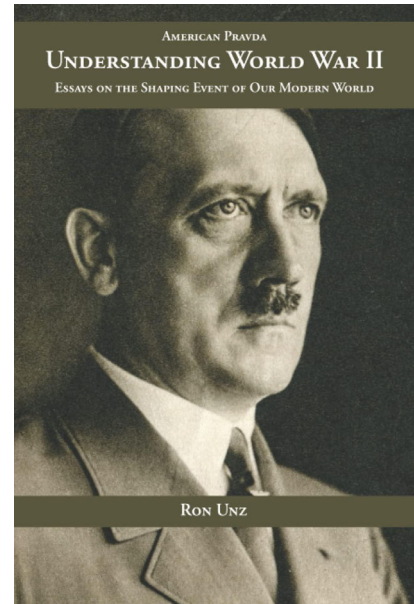
Pokračoval jsem v diskusi o extrémně nebezpečných důsledcích naší hysterické protiruské politiky.

- Americká Pravda: Putin jako Hitler?
Ron Unz • **Recenze Unz** • 7. března 2022 • 7 900 slov
- Americká Pravda: Třetí a druhá světová válka?
Ron Unz • **Recenze The Unz** • 24. října 2022 • 4 700 slov
- Atentát na Vladimira Putina?
Ron Unz • **Recenze The Unz** • 15. května 2023 • 3 700 slov

A jak jsem napsal v roce 2019, mé vlastní hodnocení skutečné historie je značně odlišné:

Po útocích z 11. září židovští neokonzervativci tlačili Ameriku směrem ke katastrofální válce v Iráku a následnému zničení Blízkého východu, přičemž mluvící hlavy v našich televizích donekonečna prohlašovaly, že „Saddám Husajn je další Hitler“. Od té doby jsme pravidelně slyšeli stejný slogan opakovat v různých modifikovaných verzích, když bylo řečeno, že „Muammar Kaddáfí je další Hitler“ nebo „Mahmúd Ahmadínežád je další Hitler“ nebo „Vladimir Putin je další Hitler“ nebo dokonce „Hugo Chávez je další Hitler.“ Posledních pár let byla naše americká média neúnavně plná tvrzení, že „Donald Trump je další Hitler“.

Na počátku 21. století jsem očividně poznal, že irácký vládce je drsný tyran, ale smál jsem se absurdní mediální propagandě, protože jsem velmi dobře věděl, že Saddám Husajn nebyl žádný Adolf Hitler. Ale **s neustálým růstem internetu a dostupností milionů stránek periodik poskytovaných mým projektem digitalizace jsem byl docela překvapen, když jsem postupně také zjistil, že Adolf Hitler nebyl žádný Adolf Hitler.** Možná by nebylo úplně správné tvrdit, že příběh druhé světové války byl ten, že Franklin Roosevelt se snažil uniknout svým domácím potížím tím, že zorganizoval velkou evropskou válku proti prosperujícímu, mírumilovnému nacistickému Německu Adolfa Hitlera. Ale myslím si, že tento obrázek je pravděpodobně poněkud blíže skutečné historické realitě než převrácený obrázek, který se běžněji vyskytuje v našich učebnicích.

Související čtení: